

mende tages Sigte paa at lære de enkelte Individens gode Egenskaber at kende, er det ogsaa ved rationel Opdræt af Heste, at man lærer de enkelte Dyr at kende.

Tilskuddet til de i Paragraffen omtalte Foreninger maa ikke overstige 200 Kr. for hver Hingst eller Hoppe, der er under Opdrætning.

§ 20 er foreslaaet affattet paa en anden Maade. Den saakaldte Udpegning af gode Avlssteder gaar meget naturlig til paa den Maade, at der gives Lejlighed til, at der i de forskellige Dele af Landet kan sættes Konkurrencer i Gang mellem hele Kvæghold. De Kvæghold, som saa kunne møde med de bedste Vidnesbyrd, have udpeget sig selv. Udvalget mener, at den Slags Konkurrencer have meget stor Betydning, og de ville i høj Grad bidrage til at gavne Avlen; naar Udvalgets Flertal har stillet Ændring om, at Staten kun betaler $\frac{3}{4}$ af Udgifterne ved disse Konkurrencer, skønt Forslaget foreslaar, at Staten skal betale det hele, da haaber Udvalget ikke, at det skal forhindre, at disse Konkurrencer kommer i Gang; men man har ment, at det var rimeligt, at man fra de Egne, hvor Konkurrencerne skulle virke, ogsaa viser, at der er Interesse ved at svare $\frac{1}{4}$ af Udgifterne.

Ændringen til § 21 gaar ud paa, at de private Skagterier ikke skulle deltage i Valg af Medlemmer til det Udvalg, som skal føre Tilsyn med de Svinebesætninger, der kunne erholde Støtte, naar de drive rationel og velykket Renavl.

Udvalget har ikke ment, at det var sandsynligt, at der hos de Folk, som eje private Slagterier, var Interesse for eller Kendskab til Avl af Svin.

Den til § 23 stillede Ændring om at give 5,000 Kr. mere til Stambogsføring, formenes at ville komme Avlen til gode ved at udbrede Kendskab til enkelte gode Individier.

Mindretallet (R. Hansen, P. T. Nielsen, Ole Olsen, Rosager og Sandbæk) kan meget slutte sig til Flertallet.

Ogsaa Mindretallet tror, at det forelagte Lovforslag — navnlig hvor det bygger paa den bestaaende Husdyrlovs Grund — vil være særdeles vel egnet til at føre Husdyravlen og Husdyrbruget fremad.

Mens Statens Støtte til Husdyravlen i tidligere Husdyrlove indskrænktes til Præmiering ved Skuer, var det ny i Loven af 1ste April 1887, at Staten støttede Heste- og Kvægavlsforeninger.

Ved Lovens Udvidelse i 1893 samt ved senere Bevillinger paa Finansloven blev denne Støtte i betydelig Grad forøget, ligesom den blev udvidet til, foruden de før nævnte Foreninger, at omfatte Kontrol- og Svineavlsforeninger.

Disse forskellige Foreninger ere efterhaanden blevne det centrale i vor Husdyravl, mens Dyrskuerne med deres Bedømmelse og Præmiering dog have været et støttende og animerende Element.

Tanken med Avlsforeningerne var den, at søge at faa saa mange som muligt og helst alle dragne med ind i Arbejdet for Husdyravlens Fremgang.

At Landmændene i rigt Maal have sluttet sig til denne Tanke, derom vidne de for Tiden statsunderstøttede 220 Hesteavlsforeninger, ca. 700 Kvægavlsforeninger, 268 Kontrolforeninger og ca. 60 Svineavlsforeninger, og at de store Fremskridt paa Husdyravlens Omraade hovedsagelig skyldes netop disse Foreninger, derom vil der neppe kunne rejses Tvivl.

Paa dette brede og, som det har vist sig, sunde Grundlag ønsker Mindretallet derfor at der bygges videre.

Det ny i det foreliggende Lovforslag gaar i alt væsentligt ud paa, at Staten yder sin Støtte til Oprettelse og Drift af Hesteopdrætningsanstalter, til Opdrætterforeninger for Kvæg samt til Udpegning af Avlscentre.

Mindretallet formener imidlertid, at det ikke bør være en Statsopgave at opdrætte, men bortset herfra ville disse ny Principper ogsaa i anden Retning virke uheldigt.

Man forlader saaledes ved de foreslaaede Opdrætterforeninger Kvægavlsfor-